

Rubyversity

– ett möjligt framtidsscenario

Dan Wirdefalk

Allting är inte så himla fantastiskt. På grund av den nya högerterrorismen med dödliga minidronare, vårt övervakningssamhälle och stora områden som är avstängda på grund av kontaminationer inklusive ökad droganvändning bland äldre och yngre, är det lätt att falla in i att världen håller på att gå under. Men så är det inte. Jag tycker att mycket är fantastiskt och det vill jag berätta om i min roll som student.

Jag heter Daniel, är 20 år fyllda och bor i Everöd, Skåne. Min by är en av de första föregångarna till *det nya kollektivet* som det kallades en gång i tiden. Ett naturligt samspel av oss som brukar marken och lever på våra egna tillgångar. Helt möjligt med artificiell intelligens som räknar ut största möjliga återbäring med minsta möjliga insatser.

När mycket annat gått över till virtuellt (byn har en virtuell biosalong och en gammal biljettlucka som barnen i byn turas om att bemanna), är byhuset med sitt kafé och sitt "låna-allt-bibliotek" en oerhört betydelsefull social mötesplats för mig.

Idag måndag kom min drönanleverans med *nanovaccin* mot det nya Solarisviruset som uppkom på Island bara för några veckor sedan. Nanovaccinet består av mekaniska partiklar istället för kemikaliebaserat. Pyttesmå maskiner som är uppbyggda för att binda till- och oskadliggöra Solaris. Jag har fäst den lilla gummipricken mot tandköttet och den ska sitta kvar i minst ett dygn.

I samleverans fick jag också mina efterlängtrade *Ruby-gophers* med *Wishbone*. Som ni förstår är jag väldigt intresserad av teknik men också av vård och läser därför till ambulanssjuksköterska via *Ruby* på Kristianstad Universitet.

Wishbone-versionen innebär att handskena har *gravitativ tyngd* förutom taktill känsel. Nu kan jag känna objektets rätta tyngd med *Wishbone*-plattan som drar i handskena från golvet med motsvarande kraft. Att hålla i ett virtuellt objekt och släppa taget långsamt och både se och känna att det glider ur händerna är nästan som på riktigt!

Ruby är som alla vet Sony-Nintendos billiga-finns-i-alla-hem gamingpaket med *Ultrathins* (virtuella glasögon) *Gophers* (efter Sydkoreanske uppfinnaren Go Phens tunna handskar som ger en helt övertygande motkraft av att känna, hålla och manipulera virtuella objekt) och såklart *Padmee* (ett runt litet "plåster" som fäster i nacken och förmedlar nervsignaler till Ruby).

När jag går in virtuellt känner *Padmee* av puls och stressnivå, men också minimala muskelrörelser när jag går, springer, svänger eller vänder mig om – trots att jag sitter ner. Via min *Padmee* kan också andra säkerställa min identitet.

Namnet *Ruby* kommer från *Ruby Slippers*, de skor som flickan i Trollkarlen av Oz bar. Skorna kunde få henne att förflytta sig någon annanstans genom att slå ihop klackarna.

Jag är jätteglad att Kristianstad blivit certifierat "Rubyversity" eftersom närheten till lärarna är så bra där. Med färre studenter än hos de stora drakarna, gör det lättare att hitta och prata med mina lärare i Ruby.

Universitetets Ruby är jättefint. Rätt så likt faktiskt (jag har varit där en gång). Men mitt program finns bara i Ruby: en rund byggnad, stor lobby i grönt, vitt och trä med guldiga illustrationer i väggarna av interaktiv medicinhistoria. I lobbyn finns också alla läromedelsböcker för hela programmet och dörrar som leder ut till praktikrummet, medicinhistoriska muséet, forskningsdepån, studienoden och Kalla kårar (tro det eller ej, men det är programmets *hangout* där vi kan spela brädspel, skapa tillsammans och bara umgås).

Det bästa med att studera via Ruby är *klusternoderna* (den alltid pågående artificiella intelligensen som automatiskt och löpande kopplar

ihop relaterade noder av information). När jag öppnar upp en bok och läser ett visst stycke i Ruby, får jag relaterad information om referenser, föreläsningar och annan litteratur direkt i mitt *subfokus* bakom boken. Samma sak omvänt: om jag tittar på en föreläsning via *Rec-all* så får jag istället boken uppslagen i mitt subfokus. Även när jag författar, får jag löpande referensförslag och relaterad info. Det kräver ingen insats. Däremot är min handledares främsta uppgift att tillsammans med mig sälla i mitt subfokus.

När det gäller ens *avatar* finns det i princip två skolor: Z och X.

Z står för *Zhēnshí* som betyder verklig eller genuin (som i att du som person vill att din *avatar* liknar dig ner till minsta hårstrå) och X som står för *Xuǎnxiàng* som betyder alternativ (den andra skolan som vill ha sin avatar efter hur man egentligen vill se ut eller mår just för tillfället).

Jag har alltid varit Z, trots att jag inte ser så bra ut. Min klädstil är dock väldigt preppy.

Min bästa studiekompis Zhana är Z fast hon alltid har olika svansar. Idag är det en rävsvans som gäller och vi ska sätta dropp på varandra i praktikrummet.

Hon inser att hon retar några av de äldre lärarna med sina svansar. Enligt mig för att hon samtidigt är beundrad, påläst och kvicktänkt.

Zhana bor i Ghana och trots att inte någon av oss pratar ett språk som den andre förstår, pratar vi ändå obehindrat via Ruby. Jag har förstått att Zhana har medel för att kunna leva gott. Hon har nämligen lovat att skicka en *Rec-all* till mig! Med en egen personlig *puck* kan också hon besöka min verklighet tillsammans med mig precis som vi kan göra hos henne. Zhana känns som min syster. Vi är nära!

När vi är tillsammans live i hennes *Rec-all* är det som semester för mig. *Rec-all* klarar bara en radie på ca 20 meter, vilket innebär att hon har den med sig på en ryggsäck hela tiden. Det är så häftigt att uppleva atmosfären där som avslöjas kontinuerligt så fort hon rör sig i någon

riktning. Redan nu har jag kunnat måla upp en komplett bild i mitt huvud av hela hennes område och favoritplatser.

Igår visade hon sin lillebrors lego-kreationer i miniformat. Mest imponerad var jag av hans fullt fungerande old-school flipperspel i skala 1:16. Det är så häftigt att han och jag kan luta oss framåt i Ruby och titta på hans små kreationer, bara på några centimeters avstånd.

Jag använder min statligt plomberade Rec-all för min *slutpresentation*. Det är som sagt en puck som man sätter i taket för det rum man vill spela in. De statligt plomberade anonymiserar direkt, vilket gör att det inte går att identifiera någon via röst, ansikte eller tatueringar. Däremot går det att se vilka som har yttre biomech-delar som fingrar, armar eller ben.

Jag har placerat min Rec-all på centrala akutrummet i Malmö City och med den kan jag virtuellt gå in för att studera akuthändelser även i efterhand. Min slutpresentation handlar om interaktionen mellan personal i akutrummet och patientöverlämnande personal som ambulanssjuksköterskor.

Rec-all gör att jag och min handledare kan gå in och studera skeenden på riktigt nära håll som om vi var där. Dessutom kan vi pausa, spola tillbaka och flytta oss i rummet helt oberoende av dess tid. Tänk om Einstein hade fått uppleva det.

Och tänk om min farmor hade fått uppleva min slutpresentation. Under sin sista tid som dement fick hon i alla fall återuppleva sin barndomsgård, sina släktingar och sina älskade djur på grund av allt som AI kunnat återskapa med hjälp av de foton och inspelningar hon gjorde under sin livstid med sin mobil. Min älskade farmor insisterade på att använda sin rektangulära mobil fram till sin död, trots att *smyckena* för länge sedan tagit över.

Jag har en *Bèibù Xūnǐ-version* av min farmor i mitt hemliga Rubyrum (Bèibù Xūnǐ = ungefär "tillbaka virtuell"). Där kan jag hälsa på min

farmor, men jag håller våra samtal väldigt ytliga eftersom jag vill behålla *äktaminnnet* av min farmor och aktar mig för att skapa nya. En del går in på djupet med sina Bèibù Xūnǐ, men det känns fel för mig. För mig är det ett minne, inte en fortsättning av något som inte längre finns.

Min slutpresentation är om en månad. Jag är nervös, samtidigt som jag faktiskt är förberedd. Jag har bestämt vilka delar som jag ska spela upp i Rec-all och lagt till *textnoder* på nyckelplatser i scenerna för att poängtera mina valda pauser. Ett avgränsat subfokus för varje textnod kompletterar med vetenskapliga referenser och slutsatser. Mina examinatorer kommer att gå bredvid mig under min slutpresentation – jag behöver fortfarande testa var det passar att bäst befinna sig i de olika scenerna.

Min familj, Zhana och handledaren kommer att *ghosta* – alltså de kommer att vara med som passiva och icke synliga avatarer.

Innan dagen är slut kommer jag att ägna mig åt ett seminarium där vi i grupper ska diskutera på vilket sätt vi tycker det är okej att använda icke plomberade Rec-all inom undersökande forskning.

Vi ska sedan presentera för de andra grupperna inne på forskningsdepån. Om framtidens årskullar kommer att prata om en liknande diskussion, ser klusternoderna till att våra presentationer automatiskt finns tillgängliga för dem i subfokus. På något sätt känns det betydelsefullt.

Vår grupp ska vara på Zhanas takterass och alla i gruppen har förberett en drink kallad Lamugin som är en traditionell kyld ingefärsdrink från Ghana. Zhana satte upp en poster med receptet i Kalla kårar-rummet som vi alla fick i vår *gruppnod*. I mitten av postern finns också en *subnod* till en Rec-all där Zhana blandar drinken själv och spiller ner halva köket. Typiskt henne! Vi kommer att börja diskussionen med en gemensam skål.